

September 2007

Er zit een goudmijn in mijn buik

Hij is een 70-tiger en woont alleen.

Hij heeft een flink gezwel aan zijn dunne darm en wil alleen nog palliatieve zorg.

Op zoek naar een verzorgende die vanuit dezelfde achtergrond kan kijken als hij kijkt, de antroposofie, heeft hij me 'gevonden'.

Alweer bijna een jaar kom ik wekelijks bij hem als thuiszorgster.

In overleg met elkaar beslissen we wat er moet gebeuren. Deze gesprekjes ervaar ik als het vinden van een weg door een ongebaand stuk land vol met bloemen, bomen en vennetjes, maar ook slingerplanten rotsen en valkuilen. Stapje voor stapje, er is geen haast, afstemmend op de behoefte van hem en de mogelijkheden van mij.

Zijn huis is met veel zorg ingericht. Waar ik ook kijk, aan elk detail is aandacht geschonken. Steeds zijn er kleine of grotere veranderingen zichtbaar, afhankelijk van het jaargetijde. Een zorgvuldig geschikt bloemboekje op een tafeltje met een wit kleedje, een speciale ansichtkaart in een standaardje, de kerstboom met zelfgemaakte versieringen van hout.

Vandaag zie ik vanuit de woonkamer aan de rand van de tuin lange plantenbakken waarin de bloemen van de zelfopgekweekte Oost-Indische kers weelderig bloeien. Er staat een bezem in de hoek naast de emmer en een opgeklapt wasrekje, als een stilleven.

Meestal praten we over belevenissen voordat ik hem een totaalinwrijving ga geven. Vol vuur kan hij vanuit zijn 'gemakkelijke' stoel met schapenvacht vertellen hoe voor hem de wereld in elkaar zit, de materiele wereld, de sociale- en de Geestelijke wereld maar vooral; de nieuwe wereld.

De humor die ook veelvuldig om de hoek komt glippen zorgt voor de schaterende lach.

Zijn ziekte ondergaat hij niet als slachtoffer of als patiënt. Eerder gebruikt hij dit als kompas.

Hij zoekt zijn eigen weg in het omgaan met kanker. Zoekt en vindt de middelen en mogelijkheden om het dagse leven zo hoog mogelijke kwaliteit te geven. Komt zichzelf, maar ook verrassende nieuwe situaties tegen. Er komen nieuwe mensen op zijn pad en anderen haken juist af. Hij leert zijn zwakke kanten hanteren en zijn sterke kanten steunen hem om dit proces te kunnen gaan. Zijn ziekte levert hem veel op.

Meer dan eens sprak hij de woorden:

"Er zit een goudmijn in mijn buik".

Marion